JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2021. július 8.[1]

C-874/19. P. sz. ügy

Aeris Invest Sàrl
kontra
Egységes Szanálási Testület (ESZT)
és
C-934/19. P. sz. ügy
Algebris (UK) Ltd,
Anchorage Capital Group LLC
kontra

Egységes Szanálási Testület (ESZT)

„Fellebbezés – Bankunió – A hitelintézetekre és bizonyos befektetési vállalkozásokra vonatkozó Egységes Szanálási Mechanizmus – A Banco Popular Español szanálása – 806/2014/EU rendelet – Szanálási program elfogadása – Vagyonértékesítési eszköz – 20. cikk – Szanálás céljaira történő értékelés – Releváns tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása – Ideiglenes értékelés – Fogalom – Utólagos, végleges értékelés elvégzésének követelménye – A részvényesek és hitelezők védelme – A 806/2014 rendelet 20. cikkének (12) bekezdése szerinti korrekció – »No creditor worse off« elv – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 17. cikk – A tulajdon védelme”

I. Bevezetés

1. Az idő központi szerepet játszik egy bank szanálása során. Annak érdekében, hogy a pénzügyi piacok és a betétesek ne bizonytalanodjanak el, és elkerülhetők legyenek az úgynevezett *„bank run”*-ok (bankrohamok), a szanálási hatóságoknak rendelkezniük kell azzal a hatáskörrel, hogy néhány napon belül dönthessenek egy bank szanálásáról, és végrehajthassák azt. Egy ilyen döntés jelentős hatállyal bír, mivel nemcsak a részvényesek és hitelezők tulajdonosi jogállásába való – bizonyos körülmények között – mélyreható beavatkozást jelent, hanem nagymértékben kész helyzetet is teremt.

2. Az érintett bank részvényesei és hitelezői számára ezért döntő fontosságú a nehéz helyzetben lévő bank eszközeinek és kötelezettségeinek előzetes értékelése. Annak eredményétől függ, hogy milyen szanálási eszközöket alkalmaznak, és milyen mértékben kell viselniük a részvényeseknek és hitelezőknek a veszteségeket.

[1] Eredeti nyelv: német.

3. A spanyol Banco Popular esetében, amely 2017-ben az első olyan hitelintézet lett, amelyet európai szinten szanáltak, az Egységes Szanálási Testület (a továbbiakban: ESZT) arra a következtetésre jutott, hogy e bank veszteségeinek fedezéséhez először be kell vonni a bank részvényeit, és le kell írni a bankkal szemben fennálló több mint 4 milliárd eurós követeléseket. Csak ezt követően lehetett az összes fennmaradó eszközt, jogot és kötelezettséget átruházni a Banco Santanderre, amely jelképesen egy eurót fizetett ezért. A megfelelő értékeléseket ennek során rendkívül rövid idő alatt kellett elvégezni.

4. A jelen fellebbezési eljárások középpontjában az a kérdés áll, hogy a Banco Popular korábbi részvényesei és hitelezői kérhetik-e, és ha igen, milyen feltételek mellett, egy úgynevezett utólagos, végleges értékelés elvégzését, miután tőkeinstrumentumaikat már teljesen leírták, illetve bevonták, és a Banco Popular megszűnt létezni a Banco Santanderrel való egyesülés révén.

II. Jogi háttér

5. Mindkét fellebbezés jogi hátterét a hitelintézeteknek és bizonyos befektetési vállalkozásoknak az Egységes Szanálási Mechanizmus keretében történő szanálására vonatkozó egységes szabályok és egységes eljárás kialakításáról, valamint az Egységes Szanálási Alap létrehozásáról és az 1093/2010/EU rendelet módosításáról szóló, 2014. július 15-i 806/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: ESZM-rendelet)[2] képezi.

6. E rendelet (56)–(64) preambulumbekezdése kivonatosan a következőképpen szól:

„(56) A pénzügyi piac és a gazdaság zavarainak minimalizálása érdekében a szanálási folyamatot rövid időn belül le kell zárni. […]

(58) […] [A] szanálás céljai közé kell tartozniuk a következőknek: az alapvető pénzügyi szolgáltatások folyamatosságának biztosítása, a pénzügyi rendszer stabilitásának fenntartása, az erkölcsi kockázat csökkentése a csődközeli helyzetbe került intézményeknek nyújtott állami pénzügyi támogatásra való hagyatkozás minimalizálása révén, valamint a betétesek védelme.

[…]

(63) A részvényesek és hitelezők jogainak védelme érdekében egyértelmű kötelezettségeket kell megállapítani a szanálás alatt álló intézmény eszközeinek és kötelezettségeinek értékelése tekintetében, és […] annak értékelésére vonatkozóan, hogy hogyan kezelték volna a részvényesek és hitelezők követeléseit, ha a szervezetet rendes fizetésképtelenségi eljárás útján számolják fel. […] A szanálási intézkedések meghozatala előtt el kell végezni a szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését. Ez az értékelés csak a szanálásról szóló határozattal együtt képezheti bírósági felülvizsgálat tárgyát. Emellett […] a szanálási eszközök alkalmazását követően utólag összehasonlítást kell végezni a tekintetben, hogy hogyan kezelték a részvényesek és hitelezők követeléseit, illetve hogyan kezelték volna azokat rendes fizetésképtelenségi eljárás esetén. Ha az kerül megállapításra, hogy a részvényesek és hitelezők követeléseik ellenértékeként alacsonyabb összeghez jutottak annál, mint amennyit rendes fizetésképtelenségi eljárás esetén kaptak

[2] HL 2014. L 225., 1. o.; helyesbítés: HL 2014. L 372., 9. o.

volna, akkor – amennyiben e rendelet előírja – jogosultak arra, hogy a különbözetet kifizessék számukra. Amennyiben fennáll ilyen különbözet, azt az e rendelet értelmében létrehozott Alapból kell kifizetni.

(64) […] Sürgős esetben lehetővé kell tenni, hogy a Testület a csődhelyzetben lévő szervezet eszközeit, illetve kötelezettségeit gyors értékeléssel mérje fel. Ez az értékelés ideiglenes, a független értékelés elvégzéséig érvényes."

7. E rendelet 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

30. »vagyonértékesítési eszköz«: eszköz a szanálás alá vont intézmény által kibocsátott, tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumoknak, illetve a szanálás alá vont intézmény eszközeinek, jogainak és kötelezettségeinek a 24. cikk szerinti, szanálási hatóság általi olyan vásárlóra való átruházására, amely nem áthidaló intézmény;

[…]

40. »szavatoló tőke«: az 575/2013/EU rendelet [Capital Requirements Regulation, a továbbiakban: CRR [3]] 4. cikke (1) bekezdésének 118. pontjában meghatározott szavatoló tőke;

[…]

45. »elsődleges alapvető tőkeinstrumentumok«: [a CRR] 28. cikkének (1)–(4) bekezdésében, 29. cikkének (1)–(5) bekezdésében vagy 31. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételeknek megfelelő tőkeinstrumentumok;

46. »kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok«: [a CRR] 52. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételeknek megfelelő tőkeinstrumentumok;

47. »járulékos tőkeinstrumentumok«: [a CRR] 63. cikkében megállapított feltételeknek megfelelő tőkeinstrumentumok vagy alárendelt kölcsönök;

[…]

51. »releváns tőkeinstrumentumok«: kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok és járulékos tőkeinstrumentumok;

[…]"

[3] A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2013. L 321., 6. o.; HL 2017. L 20., 2. o.). E rendelet szerint egy intézmény szavatolótőkéje az alapvető tőkéjének és a járulékos tőkéjének összegéből áll.

8. Az ESZM-rendelet 15. cikkének (1) bekezdése „[a] szanálásra vonatkozó általános elvek[et]" sorolja fel. E rendelkezés értelmében:

„a) a szanálás alatt álló intézmény részvényesei viselik az első veszteségeket;

b) a szanálás alatt álló intézmény részvényesei után a hitelezők viselik a veszteségeket, a követeléseik a 17. cikk szerinti rangsorának sorrendjében, kivéve, ha ez a rendelet kifejezetten eltérően rendelkezik;

[…]

f) amennyiben ez a rendelet másként nem rendelkezik, az egyazon osztályba tartozó hitelezők azonos elbánásban részesülnek;

g) egyetlen hitelező sem viselhet annál nagyobb veszteséget, mint amelyet akkor viselt volna, ha egy, a 2. cikkben említett szervezetet a 29. cikkben foglalt biztosítékokkal összhangban, rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében számolták volna fel".

9. Az ESZM-rendeletnek a 2014/59/EU irányelv (Bank Resolution and Recovery Directive, a továbbiakban: BRRD)[4] 48. cikkével összefüggésben értelmezett 17. cikke a leírási és átalakítási hatáskör Egységes Szanálási Testület általi gyakorlásának esetére többek között egy úgynevezett felelősségi rangsort ír elő. Ez alapján a tőkeinstrumentumokat az értékelés által meghatározott mértékben végeredményben meghatározott sorrendben kell leírni és átalakítani, mégpedig az elsődleges alapvető tőkeelemektől kezdve a kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumokon át a járulékos tőkével bezárólag.

10. Az ESZM-rendelet „Szanálási eljárás" című 18. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőket írja elő:

„A Testület csak akkor fogad el […] szanálási programot […], ha […] úgy értékeli, hogy az alábbi feltételek teljesülnek:

a) a szervezet fizetésképtelen, vagy valószínűleg fizetésképtelenné válik;

b) az időzítést és más releváns körülményeket is figyelembe véve ésszerűen nem várható, hogy a szervezet vonatkozásában hozott bármilyen alternatív magánszektorbeli intézkedéssel – ideértve az az intézményvédelmi rendszerben hozott intézkedéseket – vagy felügyeleti intézkedéssel (beleértve a korai beavatkozási intézkedéseket vagy a releváns tőkeinstrumentumoknak a 21. cikk bekezdése szerinti leírását vagy átalakítását) – ésszerű időn belül megelőzhető lenne a szervezet csődje;

c) a szanálási intézkedésre az (5) bekezdés szerint, közérdekből van szükség."

11. Az ESZM-rendelet 20. cikke szabályozza „[a] szanálás céljaira történő értékelés[t]":

„(1) A szanálási intézkedések meghozatalát vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására, illetve átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlását megelőzően a Testület gondoskodik arról, hogy a

[4] A hitelintézetek és befektetési vállalkozások helyreállítását és szanálását célzó keretrendszer létrehozásáról szóló, 2014. május 15-i 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 173., 190. o.; helyesbítések: HL 2019. L 165., 129. o.; HL 2021. L 104., 55. o.).

2. cikkben említett valamely szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek méltányos, prudens és reális értékelését minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet, a nemzeti szanálási hatóságot és az érintett szervezetet is – [helyesen: minden állami hatóságtól – beleértve a Testületet és a nemzeti szanálási hatóságot is – és az érintett szervezettől] független személy végezze.

(2) A (15) bekezdésre figyelemmel, amennyiben az (1) és a (4)–(9) bekezdésben megállapított összes követelmény teljesül, az értékelés véglegesnek tekintendő.

(3) Amennyiben az (1) bekezdés szerinti független értékelésre nincs mód, az e cikk (10) bekezdésével összhangban a Testület végezheti el a 2. cikkben említett szervezet eszközeinek és kötelezettségeinek ideiglenes értékelését.

(4) Az értékelés általános célja a 2. cikkben említett, a szanálás 16. és 18. cikkben foglalt feltételeinek megfelelő szervezet eszközei és kötelezettségei értékének a megállapítása.

(5) Az értékelés a következő konkrét célokat szolgálja:

a) információ nyújtása annak megállapításához, hogy teljesülnek-e a szanálási feltételek, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételek;

b) ha a szanálási feltételek teljesülnek, információ nyújtása a 2. cikkben említett szervezet tekintetében alkalmazandó megfelelő szanálási intézkedésről szóló döntéshez;

c) a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör alkalmazása esetén információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy milyen mértékben kerüljön sor a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok bevonására vagy hígítására, és milyen mértékben kerüljön sor a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására;

[…]

f) a vagyonértékesítési eszköz alkalmazása esetén információ nyújtása az átadandó eszközökre, jogokra és kötelezettségekre vagy a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozó döntéshez, valamint információ nyújtása a Testület számára annak megállapításához, hogy a 24. cikk (2) bekezdésének b) pontja alkalmazásában mi minősül kereskedelmi feltételnek;

g) minden esetben annak biztosítása, hogy a 2. cikkben említett szervezet eszközeiben bekövetkezett esetleges veszteségeket a szanálási eszközök alkalmazásakor vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlásakor teljeskörűen elismerjék.

[…]

(7) Az értékelést a 2. cikkben említett szervezet számviteli könyveiben és nyilvántartásaiban szereplő következő információkkal kell kiegészíteni:

a) naprakész mérleg, valamint a 2. cikkben említett szervezet pénzügyi helyzetéről szóló jelentés;

b) az eszközök elemzése és számviteli értékük becslése;

c) a 2. cikkben említett szervezet könyveiben és nyilvántartásaiban kimutatott, mérleg szerinti és mérlegen kívüli fennálló kötelezettségek, megjelölve az érintett hiteleket és a követeléseknek a 17. cikkben említett rangsorát.

[…]

(9) Az értékelésnek tartalmaznia kell a hitelezőknek a követelések 17. cikkben említett rangsora alapján történő osztályokba sorolását, valamint az arra az elbánásra vonatkozó becslést, amelyben az egyes részvényesi és hitelezői osztályok a felszámolási eljárás során várhatóan részesültek volna, ha a 2. cikkben említett szervezet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében került volna felszámolásra. […]

(10) Amennyiben az ügy körülményei miatti sürgősségre tekintettel vagy nincs mód a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelmények teljesítésére, vagy a (3) bekezdés alkalmazandó, úgy ideiglenes értékelést kell végezni. Az ideiglenes értékeléskor be kell tartani a (4) bekezdésben meghatározott követelményeket, és amennyiben az az adott körülmények között ésszerűen megvalósítható, az (1), a (7) és a (9) bekezdésben meghatározott követelményeket is.

Az első albekezdésben említett ideiglenes értékelés keretében – megfelelő indokolással – értékelni kell a veszteségekre képzett tartalékot is.

(11) Az olyan értékelést, amely nem felel meg az (1) és a (4)–(9) bekezdésben foglalt összes követelménynek, mindaddig ideiglenesnek kell tekinteni, ameddig egy, az (1) bekezdésben említett független személy olyan értékelést nem végez, amely maradéktalanul teljesíti az e bekezdésekben meghatározott összes követelményt. Ezt az utólagos, végleges értékelést a lehető leghamarabb el kell végezni. Végezheti a (16), (17) és (18) bekezdés szerinti értékelést végző független személy, és az végezhető a (16), (17) és (18) bekezdésben említett értékeléstől függetlenül vagy azzal párhuzamosan is, de mindenképp attól elkülönülten kell kezelni.

Az utólagos, végleges értékelés céljai a következők:

a) annak biztosítása, hogy a 2. cikkben említett szervezet eszközeire vonatkozó bármely veszteséget a szervezet számviteli könyveiben teljes mértékig nyilvántartsák;

b) információ nyújtása az arra vonatkozó döntéshez, hogy az e cikk (12) bekezdésével összhangban sor kerüljön-e a hitelezők követeléseinek visszaírására vagy a kifizetett ellentételezés értékének növelésére.

(12) Abban az esetben, ha a 2. cikkben említett szervezet nettó eszközértékének az utólagos, végleges értékelés szerinti becslése magasabb értéket eredményez, mint a szervezet nettó eszközértékének az ideiglenes értékelés szerinti becslése, a Testület felkérheti a nemzeti szanálási hatóságot, hogy:

a) gyakorolja a hitelezői feltőkésítési eszköz keretében leírt, a hitelezők vagy a releváns tőkeinstrumentumok tulajdonosai részéről fennálló követelések értékének növelésére vonatkozó hatáskörét;

b) utasítson egy áthidaló intézményt vagy egy vagyonkezelő szervezetet, hogy fizessen további ellentételezést a szanálás alá vont intézménynek az eszközökre, jogokra, illetve kötelezettségekre vonatkozóan, illetve megfelelő esetben a tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok tulajdonosainak az adott tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumokra vonatkozóan.

(13) Az (1) bekezdés ellenére az (10) és az (5a) bekezdéssel [helyesen: a (10) és a (11) bekezdéssel] összhangban végzett ideiglenes értékelés érvényes alapnak minősül a Testület számára ahhoz, hogy döntést hozzon a szanálási intézkedésekről – ideértve a nemzeti szanálási hatóságok felszólítását a fizetésképtelen intézmény ellenőrzés alá vonására – vagy a releváns tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlásáról.

[…]

(15) Az értékelésnek a szanálási eszköz alkalmazására vagy a szanálási hatáskör gyakorlására vonatkozó döntés, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó hatáskör gyakorlására irányuló döntés szerves részét kell képeznie. Az értékelés maga nem képezheti külön jogorvoslati kérelem tárgyát a Testület határozatával együtt azonban jogorvoslati kérelem tárgyát képezheti.

(16) Annak felmérésére, hogy a részvényesek és a hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha a szanálás alá vont intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonják, a Testület gondoskodik arról, hogy a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtását követően a lehető leghamarabb sor kerüljön egy, az (1) bekezdésben említett független személy által elvégzett értékelésre. Ennek az értékelésnek el kell különülnie az (1)–(15) bekezdés szerint végrehajtott értékeléstől.

(17) A (16) bekezdésben említett értékelésben meg kell határozni:

a) azt az elbánást, amelyben a részvényesek és hitelezők, vagy a releváns betétbiztosítási rendszerek részesültek volna, ha a szanálás alatt álló intézmény, amellyel összefüggésben a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtására sor került, a szanálási intézkedésre vonatkozó határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá kerül;

b) a tényleges elbánást, amelyben a részvényesek és hitelezők a szanálás alá vont intézmény szanálása során részesültek; továbbá

c) hogy van-e eltérés az e bekezdés a) pontjában említett elbánás és az e bekezdés b) pontjában említett elbánás között.

(18) A (16) bekezdésben említett értékelés:

a) feltételezi, hogy a szanálás alatt álló intézmény, amellyel összefüggésben a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtására sor került, a szanálási intézkedésre vonatkozó határozat meghozatalának időpontjában rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá került;

b) feltételezi, hogy a szanálási intézkedés vagy intézkedések végrehajtására nem került sor;

c) figyelmen kívül hagyja a szanálás alatt álló intézménynek nyújtott bármely rendkívüli állami pénzügyi támogatást.”

12. Az ESZM-rendelet 76. cikke szabályozza a Szanálási Alap igénybevételét:

„(1) A szanálási rendszeren belül a szanálási eszközöknek a 2. cikkben említett szervezetekre történő alkalmazása során a Testület az Alapot csak olyan mértékben veheti igénybe, amely szükséges a szanálási eszközök alábbi célokra való hatékony alkalmazásának biztosításához:

[…]

e) a részvényeseknek vagy hitelezőknek fizetendő kártérítés céljára, amennyiben a 20. cikk (5) bekezdése szerinti értékelést követően nagyobb veszteségeket szenvedtek el, mint amelyek a 20. cikk (16) bekezdése szerinti értékelést követően egy rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolás révén keletkeztek volna;

[…]”

III. A tényállás

13. A C-874/19. P. sz. ügy fellebbezője, az Aeris Invest Sàrl (a továbbiakban: Aeris), a Banco Popular Español, SA (a továbbiakban: Banco Popular) részvényese volt. A C-934/19. P. sz. ügy fellebbezői, az Algebris (UK) Ltd és az Anchorage Capital Group LLC (a továbbiakban: Algebris és Anchorage), a Banco Popular kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumaival és járulékos tőkeinstrumentumaival rendelkező befektetési alapokat kezelnek.

A. A szanálási eljárás

14. 2017. június 7-i határozatával[5] az ESZT – a Bizottság általi jóváhagyást[6] követően – szanálás alá vonta a Banco Populart (a továbbiakban: szanálási határozat).

15. E határozatot megelőzte a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek az ESZM-rendelet 20. cikke szerinti értékelése. Az első értékelést 2017. június 5-én nyújtotta be az ESZT (a továbbiakban: 1. értékelés). A szanálási határozatból kitűnik, hogy annak tárgyát az a kérdés képezte, hogy teljesültek-e az ESZM-rendelet 18. cikkének (1) bekezdése szerinti szanálási feltételek;[7] az ESZT igenlő választ adott erre a kérdésre. A második értékelést 2017. június 6-án egy független szakértő, a Deloitte könyvvizsgáló társaság nyújtotta be (a továbbiakban: 2. értékelés). A 2. értékelés célja az volt, hogy egyrészt az ESZM-rendelet 20. cikkének (4) bekezdése értelmében megállapítsa a Banco Popular eszközeinek és kötelezettségeinek értékét, másrészt becslést adjon arról, ahogyan a részvényeseket és a hitelezőket kezelték volna, ha rendes fizetésképtelenségi eljárás lefolytatására került volna sor, harmadrészt pedig, hogy

5 Lásd: SRB/EES/2017/08. sz. határozat (HL 2017. C 222., 3. o.).

6 A Banco Popular Español S.A. szanálási programjának jóváhagyásáról szóló, 2017. június 7-i (EU) 2017/1246 bizottsági határozat (HL 2017. L 178., 15. o.; helyesbítés: HL 2017. L 320., 31. o.).

7 Az SRB/EES/2017/08. sz. határozat 43. pontja.

becslést adjon arról, hogy milyen eszközök, jogok, kötelezettségek vagy tulajdonviszonyt megtestesítő instrumentumok jöhetnek szóba a vagyonértékesítés céljára, és hogy mi minősül kereskedelmi feltételeknek ezzel összefüggésben. [8]

16. A Deloitte tizenkét nap alatt végezte el a 2. értékelést, és a Banco Popular nettó eszközértékét végeredményben a legjobb esetben 1,3 milliárd euróban, a legrosszabb esetben pedig mínusz 8,2 milliárd euróban állapította meg, a legvalószínűbbnek a mínusz 2 milliárd eurós negatív értéket tekintve. A Deloitte szerint ez az értéktartomány tartalmazta „a BRRD 36. cikkének (9) bekezdésében [9] előírt, további veszteségekre képzett puffer[t], amelyet nem lehetett pontosan meghatározni". A rendelkezésre álló információk és idő korlátozottságára tekintettel a Deloitte ezt az értékelést „a BRRD 36. cikkének [10] alkalmazásában ideiglenes[nek]" minősítette.

17. Az 1. és a 2. értékelést egyaránt csatolták a szanálási határozathoz.

18. A szanálási határozat 5. és 6. cikke előírja, hogy először a teljes elsődleges alapvető tőkét, vagyis különösen a részvényeket, [11] valamint a kiegészítő alapvető tőkét nullára kell leírni, a járulékos tőkeinstrumentumokat pedig részvényekké kell átalakítani a vagyonértékesítési szanálási eszköz alkalmazása előtt.

19. A szanálási határozat 6. cikkének (1) bekezdésében az ESZT konkrétan úgy határozott, hogy:

„a) először is, a Banco Popular alaptőkéjének névértékét 2 098 490 046 euróval csökkenti, ami a Banco Popular részvényei 100%-ának bevonásához vezet;

b) ezt követően a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő, kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeivé, az »I új részvényekké« alakítja át;

c) ezt követően az »I új részvények« névértékét nullára csökkenti, ami ezen »I új részvények« 100 %-ának bevonásához vezet,

d) végül a Banco Popular által kibocsátott és a szanálási határozat meghozatalának időpontjában forgalomban lévő járulékos tőkeinstrumentumok teljes összegét a Banco Popular újonnan kibocsátott részvényeire, a »II új részvényekké« alakítja át. Az érintett járulékos tőkeinstrumentumokat »II új részvényekké« alakították át."

20. A szanálási határozat 6. cikkének (3) bekezdése értelmében e leírási és átalakítási intézkedések a 2. értékelésen alapulnak, amelyet megerősítenek a spanyol szanálási hatóság, az FROB által lefolytatott átlátható és nyílt értékesítési eljárás eredményei.

21. A szanálási határozat 6. cikkének (5) bekezdése elrendeli, hogy a „II új részvényeket" 1 euró vételár megfizetése ellenében tehermentesen és harmadik személy bármely jogától mentesen ruházzák át a Banco Santander, SA-ra (a továbbiakban: Banco Santander). Pontosításra került, hogy a vevő már hozzájárult az átruházáshoz.

8 Lásd: az SRB/EES/2017/08. sz. határozat 42. pontja.

9 Ez a rendelkezés megfelel az ESZM-rendelet 20. cikke (10) bekezdésének.

10 Megfelel az ESZM-rendelet 20. cikkének.

11 Lásd a CRR 28. cikke (1) bekezdésének a) pontját.

22. 2018. június 14-én az ESZT megkapta a Deloitte-tól az ESZM-rendelet 20. cikkének (16) és (17) bekezdésében előírt, arra a kérdésre vonatkozó értékelést, hogy a szanálási intézkedéssel érintett részvényesek és hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e, ha az intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás hatálya alá vonják (a továbbiakban: 3. értékelés).

23. Az ESZT 2018. augusztus 7-i bejelentése szerint a 3. értékelésből az következik, hogy a tényleges elbánás, amelyben az érintett részvényesek és hitelezők részesültek, nem különbözik attól, amelyben abban az esetben részesültek volna, ha a szanálás időpontjában az intézményt rendes fizetésképtelenségi eljárás alá vonják. Ezért az ESZT előzetesen úgy határozott, hogy a Banco Popular érintett részvényeseinek és hitelezőinek nem fizetendő kártérítés az ESZM-rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja értelmében. [12]

24. 2018. szeptember 28-án sor került a Banco Santanderrel való egyesülésre, miáltal az egyetemes jogutódlással a Banco Popular helyébe lépett.

B. A jogvita előzményei

25. 2018. május 4-én az Aeris dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet nyújtott be az ESZT-hez az 1049/2001 rendelet [13] alapján, többek között a 2. értékelés utólagos, végleges értékelésével kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférést kérve. Miután a két fél észrevételeket váltott azzal kapcsolatban, hogy a szanálási határozattal szemben folyamatban lévő párhuzamos eljárásban [14] szükség van-e utólagos, végleges értékelésre, 2018. augusztus 3-án az Aeris az EUMSZ 265. cikk alapján felkérte az ESZT-t, hogy végezze el az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelést.

26. Ezt az ESZT a 2018. szeptember 14-i levelében (a továbbiakban: 2018. szeptember 14-i levél) megtagadta a párhuzamos eljárásban már kifejtett jogi álláspontjára hivatkozva.

27. 2018. október 3-án az Algebris és az Anchorage írásban felkérte az ESZT-t az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelés elkészítésére, mivel az 1. és a 2. értékelés ideiglenes volt.

28. E kérelemre tekintettel az ESZT a 2018. október 25-i levelében jelezte, hogy honlapján közzétett egy, a Deloitte-nak címzett levelet, amelyben kifejti azokat az indokokat, amelyek miatt nincs szükség utólagos, végleges értékelésre. Az Algebris és az Anchorage ezt követően a 2018. november 16-i levélben annak kifejezett megerősítését kérte az ESZT-től, hogy az úgy határozott, hogy nem végzi el az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelést. 2018. december 18-án az ESZT erre többek között azt válaszolta, hogy a 2018. október 25-i levélben már kifejtette álláspontját, és hogy az utólagos, végleges értékelés mellőzésére vonatkozó döntésének indokait az EUMSZ 296. cikk értelmében ismertette e levélben.

[12] Bejelentés az „[ESZT] 2018. augusztus 2-i, a [Banco Popularra] vonatkozó szanálási intézkedések által érintett részvényeseknek és hitelezőknek fizetendő kártérítés megítéléséről szóló előzetes határozatáról, illetve a meghallgatáshoz való joghoz fűződő eljárás elindításáról szóló értesítésével” kapcsolatban (SRB/EES/2018/132), HL 2018. CI 277., 1. o.

[13] Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.).

[14] Az Aeris Invest kontra Bizottság és ESZT ügyben (T-628/17) folyamatban lévő eljárás.

29. Érdemben az ESZT mindkét esetben azt az álláspontot képviselte, hogy a jelen esetben nem szükséges elvégezni a Banco Popularnak az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelését, mivel ezen értékelés eredménye semmilyen hatással nem lehet a Banco Popular Banco Santander részére történő értékesítésére. Ez az értékesítés egyébként nyílt, méltányos és átlátható eljárásban határozta meg a Banco Popular mint vállalkozás piaci árát. Ennélfogva az utólagos, végleges értékelés nem felelhet meg az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdésében említett céloknak, és az e rendelkezés (12) bekezdése értelmében vett kártérítéshez sem vezethet.

IV. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzések

30. 2018. október 5-én az Aeris megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be a Törvényszékhez a 2018. szeptember 14-i levéllel szemben az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése alapján (T-599/18. sz. ügy).

31. 2019. január 4-én az Algebris és az Anchorage szintén az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése alapján azt kérte a Törvényszéktől, hogy semmisítse meg „az ESZT-nek a Banco Popular utólagos, végleges értékelésének mellőzésére vonatkozó, a felperesekkel a 2018. december 18-i levélben közölt határozatát” (T-2/19. sz. ügy).

32. A Törvényszék két 2019. október 10-i végzésével (Aeris Invest kontra ESZT [T-599/18, EU:T:2019:740] [a továbbiakban: a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzés] és Algebris (UK) és Anchorage Capital Group kontra ESZT [T-2/19, EU:T:2019:741] [a továbbiakban: a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés]) mindkét esetben mint elfogadhatatlant elutasította a fellebbezők keresetét.

V. A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

33. 2019. november 28-i – a Bírósághoz ugyanezen a napon érkezett – beadványával az Aeris fellebbezést nyújtott be.

34. Az Aeris azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzést, amennyiben az úgy rendelkezik, hogy a kereset elfogadhatatlan;

– utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, hogy a Törvényszék a Bíróság határozatának megfelelően hozzon döntést a fellebbező által az elsőfokú eljárásban benyújtott keresetnek megfelelően; és

– a költségekről jelenleg ne határozzon.

35. 2019. február 18-i beadványával az ESZT vitatta a fellebbezést, és azt kéri, hogy a Bíróság:

– a fellebbezést – mint elfogadhatatlant, de legalábbis mint megalapozatlant – utasítsa el;

– másodlagosan, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé végső határozathozatalra;

– harmadlagosan, abban az esetben, ha a Bíróság érdemben határoz, utasítsa el a T-599/18. sz. ügyben a Törvényszékhez benyújtott keresetet; és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére, másodlagosan a költségekről jelenleg ne határozzon.

36. 2019. december 20-i – a Bírósághoz ugyanezen a napon érkezett – beadványával az Algebris és az Anchorage fellebbezést nyújtott be.

37. Azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 1. pontját;

– helyezze hatályon kívül a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 2. pontját, valamint kötelezze az ESZT-t saját költségeinek és a fellebbezők költségeinek viselésére mind az elsőfokú eljárást, mint pedig a fellebbezési eljárást illetően; és

– ismerje el, hogy a fellebbezők kereshetőségi joggal rendelkeznek.

38. 2019. március 10-i beadványával az ESZT vitatta ezt a fellebbezést, és azt kéri, hogy a Bíróság:

– a fellebbezést – mint elfogadhatatlant, de legalábbis mint megalapozatlant – utasítsa el;

– másodlagosan, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé végső határozathozatalra;

– harmadlagosan, abban az esetben, ha a Bíróság érdemben határoz, utasítsa el a T-2/19. sz. ügyben a Törvényszékhez benyújtott keresetet; és

– a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére, másodlagosan a költségekről jelenleg ne határozzon.

39. A fellebbezők és az ESZT írásban vitatta meg a C-874/19. P. sz. ügyben és a C-934/19. P. sz. ügyben benyújtott fellebbezéseket. A C-874/19. P. sz. ügyben 2021. április 15-én tárgyalást tartottak, amelyen az Aeris és az ESZT vett részt.

VI. Értékelés

40. A jelen fellebbezések alapjául szolgáló jogvita tárgya nem az 1. és a 2. értékelés alapján hozott szanálási határozat jogszerűsége,[15] és nem is az említett értékelések megalapozottsága. A fellebbezők a jelen eljárásokban végeredményben inkább azt szeretnék elérni, hogy az ESZT végezze el a Banco Popularnak az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelését.

[15] Ellenkezőleg, e határozat az Aeris által a T-628/17. sz. ügyben (lásd ezzel kapcsolatban már a jelen indítvány fenti 14. lábjegyzetét), valamint az Algebris és az Anchorage által a T-570/17. sz. ügyben és a T-575/17. sz. ügyben benyújtott keresetek tárgyában jelenleg a Törvényszék előtt folyamatban lévő eljárások tárgyát képezi.

41. E rendelkezés értelmében abban az esetben kell utólagos, végleges értékelést végezni, ha a korábbi értékelés ideiglenes volt. Az ESZT a jelen esetben úgy határozott, hogy a szanálás befejezését követően nem végzi el a Banco Popular említett rendelkezés értelmében vett utólagos, végleges értékelését. E döntés ellen irányultak a fellebbezők elsőfokú eljárásban benyújtott keresetei.

42. E tekintetben a Törvényszék a megtámadott végzésekben nem vizsgálta érdemben, hogy a jelen ügyekben szóban forgóhoz hasonló helyzetben köteles-e az ESZT elvégezni az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelést. Eljárási szempontból sokkal inkább arra a kérdésre szorítkozott, hogy a fellebbezők követelhetik-e egyáltalán ezt, és hogy ennek megfelelően rendelkeznek-e ezen célból kereshetőségi joggal.

43. Kétségtelen, hogy az utólagos, végleges értékelés elvégzéséhez való jog eleve kizárt, ha egyáltalán nem áll fenn olyan helyzet, amelyben a szanálásról pusztán ideiglenes értékelés alapján döntöttek. Először is tehát azt kell megvizsgálni, hogy az 1. és a 2. értékelés egyáltalán „ideiglenes” volt-e az ESZM-rendelet 20. cikke értelmében véve, amit az ESZT vitatott a jelen fellebbezési eljárásokban (erről lásd az A. pontot).

44. Azonban még ha az 1. és a 2. értékelést „ideiglenesnek” kell is tekinteni ez alapján, az utólagos, végleges értékelés megtagadásával szemben benyújtott keresetek elfogadhatósága azt feltételezi, hogy a jelen ügyek körülményei között ez az értékelés hatással lehet a fellebbezők jogi helyzetére. A Törvényszék tagadta ezt a megtámadott végzésekben (erről lásd a B. 1. pontot).

45. A jelen fellebbezések keretében tehát lényegében azt kell tisztázni, hogy melyek az utólagos, végleges értékelés hatásai és célja, annak megállapítása érdekében, hogy az a jelen ügyekben hatással lehet-e a fellebbezők jogi helyzetére. E kérdés vizsgálatára szorítkozik a jelen közös indítvány (erről lásd a B. 2. pontot). [16]

A. Az 1. és a 2. értékelés ideiglenes jellegéről

46. A Törvényszék a megtámadott végzésekben magától értetődőnek tekintette, hogy az 1. és a 2. értékelés „ideiglenes” volt az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében véve, és ezért főszabály szerint szükség lehet utólagos, végleges értékelés elvégzésére. A felek is egybehangzóan ebből az előfeltevésből indultak ki az elsőfokú eljárásban. A Bíróság által feltett kérdésre válaszolva azonban az ESZT első alkalommal a fellebbezési eljárásban azt az álláspontot képviselte, hogy a 2. értékelés nem volt ideiglenes ebben az értelemben, és az utólagos, végleges értékelés elvégzésének kérdése ennélfogva fel sem merül.

47. E tekintetben mindazonáltal felmerül a kérdés, hogy felülvizsgálhatja-e még egyáltalán a Bíróság a fellebbezési eljárás szakaszában – különösen hivatalból – az 1. és a 2. értékelésnek az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében ideiglenesként való jogi minősítését (1. pont). Mindenesetre nincs kétségem afelől, hogy ezeket az értékeléseket ideiglenesnek kell minősíteni (2. pont).

[16] A jelen közös indítvány következésképpen nem foglalkozik sem a C-874/19. P. sz. ügyben és a C-934/19. P. sz. ügyben felhozott, az ESZT által vitatott egyes jogalapok elfogadhatóságával, sem pedig az Algebris és az Anchorage azzal kapcsolatos kereshetőségi jogának – az ESZT által mind a Törvényszék előtt, mind pedig a C-934/19. P. sz. ügyben felvetett – kérdésével, hogy bizonyos alapok nevében eljárjanak a Törvényszék előtt.

1. E vizsgálatnak a fellebbezési eljárás szakaszában való elfogadhatóságáról

48. Az uniós bíróságok előtti, jogszerűséggel kapcsolatos jogviták rendszerében a jogvitát főszabály szerint kizárólag a felek határozzák meg és határolják körül, meghatározva ennek során a jogvita tárgyát. [17]

49. A Bíróság által a fellebbezési eljárás keretében végzett bírósági felülvizsgálat főszabály szerint csak a Törvényszék előtti eljárásban már felhozott jogalapokra vonatkozik. Azokra a jogalapokra, amelyeket a Törvényszék előtti eljárás folyamán előterjeszthettek volna, de nem tették meg, a fellebbezési eljárásban nem lehet hivatkozni. [18]

50. Az ESZT azonban első fokon nem vitatta az 1. és a 2. értékelés ideiglenes jellegét, és így nem tette azt a jogvita tárgyává. Ennélfogva a fellebbezési eljárásban nem hozhat fel új jogalapot e tekintetben. [19]

51. Ugyan egyes jogalapokat hivatalból is lehet, sőt, kell vizsgálni. [20] A Bíróság e tekintetben hivatalból vizsgálhat olyan jogalapot a fellebbezési eljárásban, amelyet a Törvényszéknek hivatalból kellett volna vizsgálnia. Azonban valamely határozat érdemi jogszerűségére vonatkozó olyan jogalapot, amely a szerződések vagy az azok alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértésére vonatkozik, az EUMSZ 263. cikk értelmében az uniós bíróság csak akkor vizsgálhatja, ha valamelyik fél azt (időben) kérte. [21]

52. Ennek megfelelően a Bíróság már megállapította, hogy a megtámadott intézkedés valamely alkalmazási feltételének a Törvényszék által hivatalból elvégzett vizsgálata elfogadhatatlan, ha egyik fél sem kérdőjelezte meg ezen alkalmazási feltétel fennállását. [22]

53. Az 1. és a 2. értékelésnek az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében ideiglenesként való minősítése azonban az utólagos, végleges értékelés elvégzésének mellőzéséről szóló határozat érdemi jogszerűségére vonatkozó védekezési jogalapnak minősül. E rendelkezés szövege szerint ugyanis az ideiglenes értékelés rendelkezésre állása az utólagos, végleges értékelés elvégzésének feltétele.

54. A Bíróság következésképpen csak akkor vizsgálhatja az 1. és a 2. értékelés ideiglenes jellegét, ha azt valamelyik fél elfogadható módon vitatta a Törvényszék előtt. Mivel azonban az ESZT ezt a fellebbezési eljárásban tartott tárgyaláson tette meg, ezt az érvet mint elkésettet el kell utasítani. [23] A jelen ügyekben tehát nem kell vizsgálni ezt a kérdést.

[17] 2013. december 10-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-272/12 P, EU:C:2013:812, 27. pont); 2017. november 14-i British Airways kontra Bizottság ítélet (C-122/16 P, EU:C:2017:861, 87. pont).

[18] 2000. november 23-i British Steel kontra Bizottság ítélet (C-1/98 P, EU:C:2000:644, 47. pont); 2004. április 29-i IPK-München és Bizottság ítélet (C-199/01 P és C-200/01 P, EU:C:2004:249, 52. pont); 2006. szeptember 21-i JCB Service kontra Bizottság ítélet (C-167/04 P, EU:C:2006:594, 114. pont).

[19] Lásd ebben az értelemben még: 2013. szeptember 26-i Dow Chemical kontra Bizottság ítélet (C-179/12 P, EU:C:2013:605, 82. pont); 2014. április 30-i FLSmidth kontra Bizottság ítélet (C-238/12 P, EU:C:2014:284, 42. pont).

[20] 2013. december 10-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-272/12 P, EU:C:2013:812, 28. pont); 2017. november 14-i British Airways kontra Bizottság ítélet (C-122/16 P, EU:C:2017:861, 88. pont).

[21] Lásd: 2013. december 10-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-272/12 P, EU:C:2013:812, 28. pont).

[22] Lásd: 2013. december 10-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-272/12 P, EU:C:2013:812, 33. pont).

[23] Lásd már a jelen indítvány 50. pontját.

2. Az érdemi vizsgálatról

55. Arra az esetre, ha a Bíróság mégis úgy ítéli meg, hogy a fellebbezési eljárásban lehetőség van az 1. és a 2. értékelés ideiglenes jellegének hivatalból történő vizsgálatára, a következőkben másodlagosan megvizsgálom e kérdést.

56. E célból először emlékeztetni kell a szanálás érdekében végzett értékelés működésére és jelentőségére (a) pont). Ezt követően válaszolható meg az a kérdés, hogy ideiglenesnek kell-e tekinteni az 1. és a 2. értékelést (b) pont).

a) A szanálás érdekében végzett értékelés működése és jelentősége

57. Minden egyes szanálás során (legalább) három értékelést kell végezni a nehéz helyzetben lévő hitelintézetet illetően. Igaz ugyan, hogy az ESZM-rendelet 20. cikke kifejezetten csak a szanálást megelőzően elvégzendő értékelés ((1)–(10) bekezdés) és a szanálást követően elvégzendő értékelés ((16)–(18) bekezdés) között tesz különbséget. Az (EU) 2018/345 felhatalmazáson alapuló rendelet[24] (1) preambulumbekezdéséből azonban kitűnik, hogy a szanálást megelőzően – azaz előzetesen – két különböző értékelést kell végezni. E két értékelés adott esetben csak ideiglenes lehet.[25] A harmadik értékelés egy utólagos értékelés,[26] amely azonban nem tévesztendő össze az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett, a jelen ügyekben kért utólagos, végleges értékeléssel.

58. Az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének a) pontja értelmében az első értékelés célja információ nyújtása annak megállapításához, hogy teljesülnek-e a szanálási feltételek, illetve a tőkeinstrumentumok leírására vagy átalakítására vonatkozó feltételek. Az első értékelés e célból lényegében az érintett hitelintézet eszközeinek mérleg szerinti értékére és kötelezettségeire támaszkodik annak megállapítása érdekében, hogy fennáll-e például mérleg szerinti túlzott eladósodottság vagy fizetésképtelenség, illetve ezek veszélye.[27] A második értékelés különösen a szanálási eszköz megválasztását és a szanálási stratégia kialakítását szolgálja (lásd az ESZM-rendelet 20. cikke (5) bekezdésének b)–g) pontját). Ennek során meg kell állapítani az eszközök és kötelezettségek gazdasági értékét.[28] A harmadik értékelés a szanálási intézkedések végrehajtását követően annak vizsgálatára irányul, hogy a részvényesek vagy hitelezők jobb elbánásban részesültek volna-e egy rendes fizetésképtelenségi eljárásban. Ez annak biztosítását szolgálja, hogy a hatósági beavatkozás következtében egyetlen hitelező se kerüljön rosszabb helyzetbe annál, mint amelyben az érintett hitelintézet rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében történő felszámolása esetén lett volna (úgynevezett „No creditor worse off” elv). Ennek hiányában fennáll az ESZM-rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja szerinti kártérítéshez való jog.

[24] A 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az intézmények vagy szervezetek eszközei és kötelezettségei értékének megállapítására szolgáló módszertannal kapcsolatos kritériumokat meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló 2017. november 14-i felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2018. L 67., 8. o.) (a továbbiakban: 2018/345 rendelet).

[25] Lásd az ESZM-rendelet 20. cikkének (3), (10) és (11) bekezdését.

[26] Lásd a 2014/59/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a szanálás keretében alkalmazott elbánás különbségének értékelésére szolgáló módszerek kritériumait meghatározó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2017. november 14-i (EU) 2018/344 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2018. L 67., 3. o.) (a továbbiakban: 2018/334 rendelet) 1. cikke (1) bekezdésének első albekezdését.

[27] Lásd az ESZM-rendelet 18. cikke (4) bekezdésének b) és c) pontját.

[28] Lásd a 2018/345 rendelet (7) preambulumbekezdését.

59. A második értékelésnek van a legjelentősebb hatása a szanálási határozat konkrét kialakítására és ennélfogva a részvényesek és hitelezők jogi helyzetére.[29] Ezen értékelés eredménye – konkrétan az eszközök értéke és az érintett bank kötelezettségeinek összege között megállapított negatív különbözet (a továbbiakban: tőkehiány) – ugyanis meghatározza, hogy milyen mértékben kell leírni és átalakítani a tőkeinstrumentumokat.[30]

60. A tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása, amely megvalósítja a hitelezői feltőkésítés koncepcióját, tekinthető a bankszanálás „szívének" az Egységes Szanálási Mechanizmusban (a továbbiakban: ESZM). Az európai jogalkotó ugyanis az ESZM létrehozásakor azt az elvi döntést hozta, hogy az adófizetők helyett a részvényeseknek és hitelezőknek kell viselniük a csődhelyzetben lévő bankok veszteségeit.[31] Az ESZM ezért bevezette a hitelezői feltőkésítés koncepcióját. Ez alatt a mérlegen belüli szerkezetátalakítást, vagyis a veszteségeknek *a tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása révén* történő fedezését és adott esetben a bank ilyen módon történő feltőkésítését kell érteni, minek körében e tőkeinstrumentumok tulajdonosai az érintett bank részvényesei és hitelezői. Ennek ellenkezője a közpénzből való megmentés, vagyis a veszteségeknek többnyire az adófizetők pénzéből finanszírozott *tőkeinjekció révén* történő fedezése és az ilyen módon történő feltőkésítés.

61. A hitelezői feltőkésítés koncepciója mind külön szanálási eszközként (27. cikk), mind pedig az ESZM-rendelet 21. cikke szerinti „tőkeinstrumentumok leírására és átalakítására vonatkozó hatáskör" formájában megjelenik az ESZM-rendeletben.[32] Ez utóbbi nem tulajdonképpeni értelemben vett szanálási eszköz, azt azonban általában a másik három szanálási eszköz egyikének alkalmazása előtt gyakorolják annak érdekében, hogy minden egyes szanálás keretében biztosítsák, hogy a részvényesek és hitelezők megfelelő mértékben viseljék a veszteségeket. Ugyanez volt a helyzet a jelen esetben is, mivel az ESZM-rendelet 24. cikke szerinti vagyonértékesítési eszköz alkalmazása előtt az ESZT elvégezte a tőkeinstrumentumok leírását és átalakítását.[33]

62. A tőkeinstrumentumok leírása konkrétan lehetővé teszi a veszteségek fedezését, mivel annak révén – leegyszerűsítve – ezen instrumentumok tőkeösszegével „csökken" a mérleg forrásoldala. Ha tehát az eszközoldalon értékcsökkenés jelentkezik, az ily módon a mérlegen belül kiegyenlíthető. Emellett az úgynevezett releváns tőkeinstrumentumok elsődleges alapvető tőkévé történő átalakítása révén helyreállítható a mérlegben a CRR 92. cikkének (1) bekezdése által előírt elsődleges alapvető tőkemegfelelési mutató, és ezáltal feltőkésíthető a bank.[34] Amikor ugyanis az olyan kötelezettségeket, mint bizonyos kötvények és alárendelt instrumentumok (releváns tőkeinstrumentumok),[35] részvényekké (vagyis elsődleges alapvető tőkévé)[36] alakítják át, az összesített kötelezettségeken belül nő az elsődleges alapvető tőke aránya és ezáltal az említett mutató.

[29] Lásd ezzel kapcsolatban az ESZM-rendelet (63) preambulumbekezdését.

[30] Lásd ebben az értelemben: 2021. március 4-i Liaño Reig kontra ESZT ítélet (C-947/19 P, EU:C:2021:172, 73. pont). Ez többek között az ESZM-rendelet 21. cikke (8) bekezdésének második albekezdéséből és (10) bekezdéséből, valamint 27. cikkének (13) bekezdéséből következik.

[31] Lásd az ESZM-rendelet (73) preambulumbekezdését, valamint 14. cikkének (2) bekezdését.

[32] A 27. cikk szerinti hitelezői feltőkésítés, valamint a 21. cikk szerinti leírás és átalakítás között lényeges különbség áll fenn a potenciális felelősség mértékét illetően: a 21. cikk alapján csak a szavatolótőke (azaz az elsődleges és a kiegészítő alapvető tőke, valamint a járulékos tőke) írható le és alakítható át, míg a hitelezői feltőkésítés esetében főszabály szerint a bank valamennyi kötelezettsége leírható és átalakítható a betétbiztosítás erejéig.

[33] Lásd a jelen indítvány 18. pontját.

[34] Lásd például az ESZM-rendelet 27. cikke (13) bekezdésének b) pontját.

[35] A fogalommeghatározást illetően lásd az ESZM-rendelet 3. cikke (1) bekezdésének 51. pontját.

[36] Lásd a CRR 28. cikke (1) bekezdésének a) pontját.

63. A tőkeinstrumentumok leírására és átalakítására e tekintetben meghatározott sorrendben, az ESZM-rendelet 17. cikke szerinti úgynevezett felelősségi rangsor szerint kerül sor. [37] E tekintetben lényegében a fordított kielégítési sorrendről van szó. A veszteségeket következésképpen először a részvények leírásával, majd egyes hosszú lejáratú alárendelt kötvények és hasonló kötelezettségek leírásával és/vagy átalakításával stb. fedezik.

64. Minél nagyobb a második értékelés alapján megállapított tőkehiány, annál nagyobb az ESZM-rendelet 17. cikke által előírt hitelezői felelősség. [38]

65. Az érintett bank eszközei és kötelezettségei gazdasági értékének a tőkehiány megállapításához szükséges – az ESZM-rendelet 20. cikke szerinti értékelés keretében történő – meghatározása rendkívül összetett. Az emellett nagymértékben függ bizonyos keretfeltételektől, például az időtől, a rendelkezésre álló adatok mennyiségétől és minőségétől, valamint a piaci feltételektől. [39]

66. Az idő azonban szűkös, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy egy bank gazdasági helyzete rohamosan romlik. Ha ugyanis a piaci bizalom elveszik, az összeomlás már nem hárítható el állami beavatkozás nélkül. [40]

67. Ennek megakadályozása – és ezáltal a gazdaság egészére gyakorolt hatások minimalizálása – érdekében a BRRD és az ESZM-rendelet igen széles körű hatásköröket biztosít a szanálási hatóságok számára az összeomlás *megelőzésére*. Ehhez azonban mindenekelőtt gyorsan, hatékonyan és határozottan kell tudniuk cselekedni. [41]

68. Ezért írja elő az ESZM-rendelet 20. cikkének (10) bekezdése, hogy a szanálás sürgőssége esetén ideiglenes értékelés végezhető.

b) Az 1. és a 2. értékelés ideiglenes jellege a jelen esetben

69. Az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése szerint az (előzetes) értékelést ideiglenesnek kell tekinteni, ha az nem felel meg az (1) és (4)–(9) bekezdésben meghatározott összes követelménynek; ebben az esetben a lehető leghamarabb el kell végezni az utólagos, végleges értékelést, amely maradéktalanul teljesíti az említett bekezdésekben meghatározott összes követelményt.

70. A 20. cikk (1) bekezdése értelmében az értékelést független szakértő végzi. Ha ez nem lehetséges, az értékelést a (3) bekezdés alapján az ESZT is elvégezheti, az azonban ebben az esetben ideiglenesnek minősül. Mivel a jelen esetben az 1. értékelést az ESZT végezte el, annak ideiglenes jellegéhez tehát nem férhet kétség.

71. A 2. értékelést viszont egy független szakértő – a Deloitte – végezte el. Annak „ideiglenesként” való minősítése ennélfogva az ESZM-rendelet 20. cikke (11) bekezdésének szövege alapján különösen attól függ, hogy megfelel-e a (4)–(9) bekezdés követelményeinek.

[37] Lásd e tekintetben a jelen indítvány 9. pontját.

[38] Lásd e tekintetben már a jelen indítvány 59. pontját.

[39] European Banking Authority, Handbook on Valuation for Purposes of Resolution, 2019. február 22., 7. o.

[40] Lásd: Adolff/Eschwey, *Lastenverteilung bei der Finanzmarktstabilisierung*, ZHR 177. (2013), 904., 910–912. o.; Binder, *Ausgestaltung und Umsetzung der aufsichtsrechtlichen Restrukturierung*, ZBB 2012., 417., 421.

[41] Lásd ebben az értelemben: 2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra ESZT ítélet (C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 55. pont).

72. E követelmények közé tartozik például a naprakész mérleg és az intézmény pénzügyi helyzetéről szóló jelentés (a (7) bekezdés a) pontja), az eszközök elemzése és számviteli értékük becslése (b) pont), valamint a könyvekben és nyilvántartásokban kimutatott, mérleg szerinti és mérlegen kívüli fennálló kötelezettségek, megjelölve az érintett hiteleket és a követeléseknek az ESZM-rendelet 17. cikke értelmében vett rangsorát (c) pont). A vagyonértékesítési szanálási eszköz alkalmazása esetén ezenkívül a (8) bekezdés alapján el kell végezni a szervezet eszközei és kötelezettségei értékének piaci alapon történő becslését. A (9) bekezdés szerint végezetül az értékelésnek tartalmaznia kell a hitelezőknek a követelések rangsora alapján történő osztályokba sorolását, valamint az arra az elbánásra vonatkozó becslést, amelyben az egyes osztályok rendes fizetésképtelenségi eljárás keretében várhatóan részesültek volna.

73. A C-874/19. P. sz. ügyben tartott tárgyaláson az ESZT által kifejtettektől eltérően azonban önmagában abból a körülményből, hogy a 2. értékelés – legalábbis bizonyos mértékben – tartalmazza mindezen elemeket, nem lehet arra következtetni, hogy az végleges.

74. Egyenesen ez következik már az ESZM-rendelet 20. cikke (10) bekezdésének szövegéből is: eszerint ugyanis az (1), (4), (7) és (9) bekezdésben meghatározott követelményeket – amennyiben az az adott körülmények között észszerűen megvalósítható – azokban az esetekben is be kell tartani, amelyekben az ügy körülményei miatti sürgősségre tekintettel csak ideiglenes értékelés végezhető. Más szóval, az e rendelkezés szerinti értékelés akkor is ideiglenesnek tekinthető, ha bizonyos mértékben megfelel ezeknek a követelményeknek. A döntő tényező az, hogy „maradéktalanul" teljesíti-e ezeket a követelményeket, mert az értékelés csak ebben az esetben tekinthető véglegesnek a 20. cikk (11) bekezdése alapján.

75. Az értékelés ideiglenes vagy végleges jellege tehát egy *minőségi jellemző*, amelynek teljesülése különösen a rendelkezésre álló időtől függ.[42] Ez például abban mutatkozik meg, hogy a vonatkozó rendelkezések abból indulnak ki, hogy az ideiglenes értékelés kevésbé teljes körű információkon és adatokon alapul.[43] Ez azonban éppen az ezen adatok összegyűjtésére és átvizsgálására rendelkezésre álló idő szűkössége miatt van így. Szakértői vélemények szerint egy bank értékeléséhez átlagosan legalább hat hónapra van szükség.[44] A mérlegfőösszegtől és a tevékenységtől függően akár hosszabb időre is szükség lehet.

76. A gyakorlatban ezért a szanálást rendszerint ideiglenes értékelés alapján kell végrehajtani.[45] Éppen ezért írja elő az ESZM-rendelet 20. cikkének (13) bekezdése, hogy az ideiglenes értékelés érvényes alapnak minősülhet a szanálási határozat meghozatalához.[46]

77. A jelen esetben tizenkét nap alatt értékelték a hatodik legnagyobb, rendkívül nehezen értékelhető eszközöket – például nemteljesítő hiteleket, ingatlanvagyont és halasztott adóköveteléseket – magában foglaló, 130 milliárd eurós mérlegfőösszeggel rendelkező spanyol

[42] Lásd e tekintetben már a jelen indítvány 65. pontját.

[43] Lásd: a 2018/345 rendelet 6. cikkének e) pontja; European Banking Authority, Handbook on Valuation for Purposes of Resolution, 2019. február 22., 15., 26. o.

[44] Lásd: Philippon/Salord, *Bail-in and Bank Resolution in Europe*, International Center for Monetary and Banking Studies, 2017., 47. o.

[45] Lásd csak: Wojcik, *Bail-in in the Banking Union*, CMLR 53 (2016) 91. (110.); Binder, *Komplexitätsbewältigung durch Verwaltungsverfahren*, ZHR 179 (2015) 83. (120.).

[46] Gardella, in: Busch/Ferranini (szerk.), European Banking Union, *Bail-in and the Financing of Resolution within the SRM Framework*, 1. kiadás 2015., 11.55.

bankot. Ezen idő alatt azonban egyáltalán nem lehetett minden eszközt és kötelezettséget számba venni, ezért a Deloitte maga is „ideiglenesnek" minősítette az értékelést.[47] A könyvvizsgálóknak sokkal inkább a lényeges eszközökre és kötelezettségekre kellett összpontosítaniuk.[48]

78. Ez az eljárásmód teljes mértékben indokolt egy ideiglenes értékelés esetében, és az ESZM-rendelet 20. cikke (10) bekezdésének második albekezdése értelmében éppen ezért tartalmazza az ideiglenes értékelés a további veszteségekre képzett tartalékot.[49] A jelen ügyekben szóban forgó 2. értékelés kétségtelenül tartalmaz egy ilyen tartalékot.

79. E tekintetben az ESZT a C-874/19. P. sz. ügyben tartott tárgyaláson azzal érvelt ugyan, hogy az ESZM-rendelet 20. cikke (10) bekezdése második albekezdésének szövege nem zárja ki eleve, hogy a végleges értékelés is tartalmaz egy ilyen tartalékot.

80. Ezt az értelmezést azonban el kell utasítani. Így a 2018/345 rendelet 13. cikkéből kitűnik, hogy a tartalék (puffer) célja az olyan további veszteségek fedezése, amelyek az ideiglenes értékelés időpontjában még bizonytalanok, vagy amelyeket ekkor még nem lehetett elismerni. Ezzel szemben a végleges értékelés célja éppen annak biztosítása, hogy az eszközökre vonatkozó bármely veszteséget teljes mértékig nyilvántartsák, valamint hogy meg lehessen hozni az arra vonatkozó döntést, hogy sor kerüljön-e a követelések visszaírására vagy – egy áthidaló intézmény vagy egy vagyonkezelő szervezet révén – az ellentételezés növelésére (az ESZM-rendelet 20. cikke (11) bekezdésének második albekezdése). Mindaddig azonban, amíg a veszteségekre képzett tartalék fennáll, nem tehetők meg ezek a megállapítások. A ténylegesen fennálló tőkehiány sokkal inkább csak akkor határozható meg, ha az összes eszközt és kötelezettséget teljeskörűen értékelték.

81. A fentiek összességéből az következik, hogy a Törvényszék végeredményben helyesen indult ki az 1. és a 2. értékelés ideiglenes jellegéből.

B. A fellebbezésekről

82. A fellebbezők lényegében úgy vélik, hogy a Banco Populart – különösen a tartalék miatt – végeredményben jelentős mértékben alulértékelték a 2. ideiglenes értékelés keretében. Ebből véleményük szerint az következik, hogy tőkeinstrumentumaik végrehajtott mértékű leírása és/vagy átalakítása nem volt indokolt, és ezért az utólagos, végleges értékelés alapján pénzügyi ellentételezésre vagy kártérítésre jogosultak.

1. A megtámadott végzések

83. Ezzel szemben a Törvényszék a megtámadott végzésekben azt állapította meg, hogy a jelen ügyek körülményei között az utólagos, végleges értékelés nem lehet hatással a fellebbezők jogi helyzetére. Ezért a kereseteket mint elfogadhatatlanokat elutasította.

[47] Lásd még a jelen indítvány 16. pontját.

[48] Lásd: de Groen, *Valuation reports in the context of banking resolution: What are the challenges*?, Economic Governance Support Unit, European Parliament, 2018. június, PE 624.418., 11. o.

[49] European Banking Authority, Handbook on Valuation for Purposes of Resolution, 2019. február 22., 12., 26. o.

84. E tekintetben a Törvényszék az Algebris és az Anchorage esetében elutasította az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett közvetlen érintettségüket,[50] mivel ez az állandó ítélkezési gyakorlat szerint többek között azt feltételezi, hogy a kért intézkedés közvetlen hatást gyakorol a felperes jogi helyzetére.[51] Az Aeris esetében a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az utólagos, végleges értékelés mellőzésére vonatkozó határozat nem minősül az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett megtámadható aktusnak. E határozat kötelező joghatásai ugyanis nem érintik hátrányosan az Aeris érdekeit jogi helyzetének jelentős módosítása révén.[52]

85. Ezzel összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság egyértelművé tette, hogy ez utóbbi követelmény átfedésben van a közvetlen érintettség követelményével, amelynek fenn kell állnia az olyan, a szóban forgó jogi aktus címzettjeinek nem minősülő felperesek által benyújtott megsemmisítés iránti kereseteknél, mint a jelen esetben az Algebris és az Anchorage.[53] Következésképpen a két ügyben felvetett jogkérdés azonos.

86. A Törvényszék lényegében azzal indokolta azon álláspontját, hogy a Banco Popular utólagos, végleges értékelésének elvégzése semmilyen hatással nem lehet a fellebbezők jogi helyzetére, hogy a jelen esetben ez az értékelés az ESZM-rendelet 20. cikke (11) bekezdésének második albekezdésében említett célok egyikét sem tudná teljesíteni, és ezért semmilyen következménnyel nem járna a fellebbezőkre nézve.

87. Az említett rendelkezés a) pontja szerint az utólagos, végleges értékelés célja egyrészt annak biztosítása, hogy a szanálandó bank eszközeire vonatkozó bármely veszteséget a bank könyveiben teljes mértékig nyilvántartsák. A Törvényszék véleménye szerint azonban ez a cél a Banco Popular szavatolótőkéjének teljes leírását és átalakítását, valamint a Banco Santanderrel való ezt követő egyesülést követően már nem érhető el, mivel immár az utóbbi feladata az ily módon újonnan bevitt összes eszköz és kötelezettség mérlegen belüli megfelelő nyilvántartása.[54]

88. Másrészt a jelen esetben az utólagos, végleges értékelés nem vezethet az ESZM-rendelet 20. cikke (11) bekezdése második albekezdésének b) pontjában és (12) bekezdésében említett döntések egyikéhez sem. Ez a rendelkezés két korrekciós lehetőséget ír elő arra az esetre, ha az utólagos, végleges értékelés az ideiglenes értékeléstől eltérő következtetésre jut a tőkehiány tényleges nagyságát illetően: Ha az ideiglenes értékelés alapján a hitelezői feltőkésítési eszközt alkalmazták, egyrészt a hitelezők követeléseinek visszaírásáról lehet dönteni (a (11) bekezdés második albekezdésének a (12) bekezdés a) pontjával összefüggésben értelmezett b) pontja).[55] Másrészt az utólagos, végleges értékelés elvégzését követően döntés hozható azon ellentételezés értékének növeléséről, amelyet egy áthidaló intézmény vagy egy vagyonkezelő szervezet az eszközök és kötelezettségek átruházása fejében kifizetett (a (11) bekezdés második albekezdésének a (12) bekezdés b) pontjával összefüggésben értelmezett b) pontja).

50 Lásd a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 64. pontját.

51 1998. május 5-i Glencore Grain kontra Bizottság ítélet (C-404/96 P, EU:C:1998:196, 41. pont); 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet (C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 66. pont); 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet (C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. pont).

52 Lásd a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 61. pontját.

53 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet (C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 38. pont).

54 Lásd a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 42. pontját és a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 44. pontját.

55 Az értékelés eredményének a tőkeinstrumentumok leírásának és átalakításának mértéke szempontjából fennálló jelentőségét illetően lásd az ESZM-rendelet 21. cikke (8) bekezdésének második albekezdését és (10) bekezdését, valamint 27. cikkének (13) bekezdését, továbbá a jelen indítvány 59. pontját.

89. A jelen esetben azonban e helyzetek egyike sem áll fenn, mivel a leírási és átalakítási hatáskörök ESZT általi gyakorlását követően a vagyonértékesítési eszköz alkalmazására került sor. Erre az esetre azonban az ESZM-rendelet 20. cikke (12) bekezdésének b) pontja nem írja elő a vevő által kifizetett ellentételezés utólagos növelését. Az említett rendelkezés a) pontja pedig a részvények újbóli felértékelését sem teszi lehetővé abban az esetben, ha az összes részvényt és releváns tőkeinstrumentumot teljes mértékben leírják és átalakítják, majd az újonnan létrehozott részvényeket harmadik félre ruházzák át. A fellebbezők tehát az utólagos, végleges értékelés alapján nem eszközölhetnék ki sem részvényeik vagy követeléseik utólagos visszaírását, sem másfajta ellentételezés megfizetését. [56]

90. Legfeljebb az ESZM-rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontjában előírt kártérítés jöhetne szóba, ha a 3. értékelés keretében megállapítást nyert volna, hogy a szanálás következtében a fellebbezők nagyobb veszteségeket szenvedtek el, mint amelyek egy rendes fizetésképtelenségi eljárásban keletkeztek volna. A kért utólagos, végleges értékelés viszont nem jelentene megfelelő alapot ehhez, és következésképpen e tekintetben sem lehetne hatással a fellebbezők jogi helyzetére. [57]

2. A jogalapok vizsgálata

91. A fellebbezők véleménye szerint az ESZM-rendelet 20. cikke (11) és (12) bekezdésének ez a Törvényszék általi értelmezése téves jogalkalmazáson alapul.

92. Véleményük szerint az egyenlő bánásmód elvére tekintettel a fellebbezőket az ESZM-rendelet 20. cikkének (12) bekezdésében említett szanálási eszközökkel (áthidaló intézmény létrehozása, az eszközök elkülönítése és hitelezői feltőkésítés) érintett részvényesekhez hasonlóan meg kellene illetnie annak a jognak, hogy utólagos, végleges értékelést kérjenek annak érdekében, hogy az említett részvényesekhez hasonlóan kieszközölhessék részvényeik vagy követeléseik visszaírását vagy a vevő által kifizetett ellentételezés növelését. [58] Ez nem zárható ki pusztán azon az alapon, hogy a Banco Popular szanálása során a tőkeinstrumentumok leírását és átalakítását követően a vagyonértékesítési eszköz alkalmazására került sor.

93. E tekintetben az utólagos, végleges értékelés szükséges ahhoz, hogy a Charta 17. cikke (1) bekezdésének második mondata alapján méltányos összegű kártalanítást kapjanak a tulajdonuktól való megfosztásuk miatt elszenvedett veszteségekért, ami miatt az említett értékelés elmaradása hatással van a fellebbezők jogi helyzetére. Csak az utólagos, végleges értékelés tenné lehetővé számukra annak meghatározását, hogy milyen mértékben írták le és alakították át állítólagosan tévesen tőkeinstrumentumaikat, és következésképpen milyen összegű kártérítést kellene kapniuk. A részvényeik felszámolási értékének megfelelő összegű kártérítés – 3. értékelés („No creditor worse off”) tárgyát képező – (a jelen esetben eredménytelen) lehetősége nem elegendő, mivel az utólagos, végleges értékelés magasabb értéket is megállapíthatott volna tőkeinstrumentumaik tekintetében. [59]

[56] Lásd a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 46. és 47., valamint 48–52. pontját és a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 48. és 49., valamint 50–54. pontját.

[57] Lásd a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 60. és 61. pontját, valamint a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 63. és 64. pontját.

[58] A C-934/19. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalap.

[59] Lásd az Algebris és az Anchorage által a C-934/19. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalap második részét és az Aeris által a C-874/19. P. sz. ügyben előterjesztett második és harmadik jogalapot.

94. A fellebbezők érvelése az ESZM-rendelet 20. cikke (11) és (12) bekezdése funkciójának téves értelmezésén alapul, amelynek megértéséhez elöljáróban a különböző szanálási eszközök működésével és alkalmazásával kapcsolatos magyarázatra van szükség (erről lásd az a) pontot). Ebből következik, hogy e rendelkezés Törvényszék általi értelmezése nem sérti sem a Charta 17. cikkét (erről lásd a b) pontot), sem az egyenlő bánásmód elvét (erről lásd a c) pontot).

a) A szanálási eszközök működéséről és ESZT általi alkalmazásáról

95. Az ESZM-rendelet négy szanálási eszközt [60] ismer: a vagyonértékesítést (24. cikk), az áthidaló intézmény létrehozását (25. cikk), az eszközelkülönítést (26. cikk) és a hitelezői feltőkésítési eszközt (27. cikk).

96. A hitelezői feltőkésítés esetében – amint azt már kifejtettem – [61] az érintett bank mérleg szerinti szerkezetátalakítására kerül sor a tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása révén, majd azt vagy rendezett módon szanálják, vagy folytatja a tevékenységét. [62]

97. A csődhelyzetben lévő bank eszközeinek, jogainak, kötelezettségeinek vagy részvényeinek egy részét mind az áthidaló intézmény létrehozása, mind az eszközelkülönítés esetében ellenérték megfizetése fejében egy hatóság által alapított és irányított szervezetre ruházzák át. E szervezet célja, hogy a lehető legnyereségesebb módon gazdálkodjon ezekkel a későbbi értékesítés céljából. Az áthidaló intézmény esetében a bank kritikus funkcióit legalábbis átmenetileg ez az intézmény látja el. Egy úgynevezett *bad bank* (rossz bank) marad meg, amelyet ezt követően a rendes fizetésképtelenségi szabályok szerint felszámolnak.

98. A vagyonértékesítés intézménye szintén a csődhelyzetben lévő bank részvényeinek, illetve eszközeinek, jogainak vagy kötelezettségeinek átruházását foglalja magában, de egy magánszemély vevő részére, akinek ennek fejében szintén ellenértéket kell fizetnie. Ha azonban a csődhelyzetben lévő bankot ennek során mint egészet értékesítik, az áthidaló intézmény létrehozásának vagy az eszközelkülönítésnek az esetétől eltérően abban a pillanatban megszűnik létezni.

99. A szanálási eszköz megválasztása során az ESZT-nek az ESZM-rendelet 18. cikkének (5) bekezdése alapján biztosítania kell a 14. cikkben említett szanálási célok teljesülését. E célok közé tartozik különösen a kritikus funkciók folytonosságának biztosítása, a pénzügyi stabilitásra gyakorolt jelentős káros hatások kiküszöbölése, valamint az állami források és a betétesek védelme. A csődhelyzetben lévő bank részvényeseinek és hitelezőinek maximális védelme nem tartozik a szanálási célok közé. Az e célok szempontjából legmegfelelőbb szanálási eszközről való döntés összetett értékelést igényel, amely korlátozott bírósági felülvizsgálat alá tartozik. [63]

100. Az eszközök és kötelezettségek értékelése csak egy tényező a sok közül mind annak eldöntése során, hogy teljesülnek-e az ESZM-rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett szanálási feltételek, mind pedig a szanálási eszköz megválasztása során. [64] Emellett jelentőséggel bírnak még

[60] Ez az eszköztár lényegében megfelel a BRRD eszköztárának, amelyet a nemzeti szanálási hatóságok az ESZT szanálási terveinek végrehajtása és a nemzeti felügyelet alatt álló bankok szanálása során alkalmaznak; lásd az ESZM-rendelet (10) preambulumbekezdését.

[61] Lásd a jelen indítvány fenti 60–62. pontját.

[62] Lásd az ESZM-rendelet 27. cikke (1) bekezdésének a) pontját és (2) bekezdését.

[63] Lásd még a BRRD 85. cikkének (3) bekezdését.

[64] Egy bank szanálásához egyáltalán nem szükséges különösen túlzott eladósodottságának vagy fizetésképtelenségének megállapítása; lásd még ezzel összefüggésben: 2021. május 6-i ABLV Bank és társai kontra EKB ítélet (C-551/19 P és C-552/19 P, EU:C:2021:369, 62. pont).

a stressztesztek eredményei, az engedélyezés feltételeinek folyamatos teljesítése, és különösen a szanáláshoz fűződő közérdek, amelyet többek között a bank nemzetgazdasági helyzete és tevékenységei határoznak meg.

101. Ezzel összefüggésben a fellebbezők helyesen érvelnek azzal, hogy a tartalék ideiglenes értékelés keretében történő figyelembevétele vagy nagysága az érintett bank kötelezettségeinek növekedését eredményezheti, ami viszont hatással lehet a szanálás megkezdésére vonatkozó döntésre.[65] Más szóval, a túlságosan óvatos ideiglenes értékelés is szerepet játszhat a szanálási határozat meghozatalában.

102. A fellebbezők érvelésével ellentétben azonban az utólagos, végleges értékelést – még ha az a tartalék figyelembevétele nélkül magasabb nettó eszközértéket állapítana is meg a szanálás időpontjában az érintett bank tekintetében – a fellebbezők nem használhatják fel az ideiglenes értékelés megalapozatlanságának vagy a szanálási határozat jogellenességének bizonyítására a szanálási határozat elleni eljárásban.

103. Egyrészt ugyanis a bizonytalanságok az ideiglenes értékelés velejárói, és ezért nem teszik azt „helytelenné". Másrészt az ESZM-rendelet 20. cikkének (13) bekezdéséből az következik, hogy a szanálási határozat nem válik jogellenessé azért, mert ideiglenes értékelésen alapul. Hasonlóképpen, egy adott értékelési eredmény nem kötelez egy adott szanálási eszköz alkalmazására. Ez akkor is így van, ha az értékelés feltételezései utólag túl óvatosnak bizonyulnak.

104. Ennek az az oka, hogy az ESZM-rendelet és a BRRD által létrehozott rendszer máskülönben elveszítené alapvető stabilizációs funkcióját. Az ESZM elsődleges célja – a pénzügyi rendszer stabilizálása és a bankválságok reálgazdaságra gyakorolt hatásainak minimalizálása – ugyanis csak akkor érhető el, ha a szanálási hatóságok gyorsan, hatékonyan és határozottan tudnak cselekedni.[66] E tekintetben nem utolsósorban a piacnak a hatóságok cselekvőképességébe és döntéseik állandóságába vetett bizalma is döntő jelentőséggel bír.[67]

105. Ezért, bár a szanálási határozat természetesen megtámadható keresettel, a jogvédelem középpontjában egyértelműen a részvényesek és hitelezők által a tulajdonosi jogállásuk elvesztéséért követelhető kártérítés megfelelőségének utólagos felülvizsgálata áll. Ezt jól szemlélteti a BRRD 85. cikkének (4) bekezdése, amely szerint a szanálási hatóság határozatának megsemmisítése nem érintheti a későbbi adminisztratív intézkedéseket vagy végrehajtott ügyleteket.

106. A fellebbezők állításával ellentétben azonban – amint azt a következőkben bemutatom – az utólagos, végleges értékelés nincs hatással erre a kártérítésre.

b) Az utólagos, végleges értékelés mint a Charta 17. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében vett méltányos összegű kártalanítás alapja?

107. A fellebbezők lényegében azt az álláspontot képviselik, hogy az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) és (12) bekezdése a Charta 17. cikke (1) bekezdésének második mondatában megfogalmazott jogelven alapul. Mivel az ideiglenes értékelés bizonyos körülmények között nem tükrözi pontosan

[65] Lásd e tekintetben még: Gardella, in: Busch/Ferranini (szerk.), European Banking Union, *Bail-in and the Financing of Resolution within the SRM Framework*, 1. kiadás 2015., 11.55.

[66] Lásd a jelen indítvány 67. pontját.

[67] Lásd e tekintetben: Wojcik, *Bail-in in the Banking Union*, CMLR 53. (2016) 91. (131).

az érintett bank részvényeinek és releváns tőkeinstrumentumainak értékét, a kártérítés céljára az említett rendelkezés értelmében vett utólagos, végleges értékeléssel kell megállapítani a valós gazdasági értéket.

108. Az Algebris és az Anchorage konkrétan úgy véli, hogy egy utólagos, végleges értékelés a jelen esetben lényegesen kisebb tőkehiányt eredményezett volna, amire tekintettel nem lett volna szükség a kiegészítő alapvető tőkeinstrumentumok és a járulékos tőkeinstrumentumok leírására és átalakítására.[68] Ebből azt a következtetést vonják le, hogy az utólagos, végleges értékelés kártérítés alapjául szolgálhat. Az Aeris viszont azzal érvel, hogy az utólagos, végleges értékelés a jelen esetben arra a következtetésre juthatott volna, hogy a Banco Popular nettó eszközértéke pozitív volt a szanálás időpontjában. Ebben az esetben a Banco Popularban fennálló tőkerészesedésének is pozitív értéke lett volna, amelyet ezért meg kell téríteni számára.[69]

109. Ezért írja elő a 20. cikk (11) és (12) bekezdése, hogy az érintett részvényesek és hitelezők számára meg kell téríteni instrumentumaiknak a hitelintézet utólagos, végleges értékelése alapján utólag meghatározott értékét. Ennek a rendelkezés kifejezett szövegén túlmenően attól függetlenül kell érvényesülnie, hogy milyen szanálási eszközt alkalmaznak.

110. A Törvényszék ezért tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a részvények vagy követelések utólagos, végleges értékelés alapján történő visszaírása csak a hitelezői feltőkésítési eszköz alkalmazása esetén, az ellenérték utólagos növelése pedig csak az eszközök áthidaló intézményre vagy vagyonkezelő szervezetre történő átruházása esetén jöhet szóba.

111. A fellebbezők érvelését illetően el kell ismerni, hogy a részvények nullára történő leírását, amely e részvények bevonását eredményezi, valamint a tőkeinstrumentumok leírását és részvényekké történő átalakítását az újonnan létrehozott részvényeknek a vevőre történő későbbi átruházásával együtt a tulajdontól való megfosztásnak kell tekinteni. Az ugyanis az érintett részvényesek és hitelezők tulajdonosi jogállásának kényszer által, teljes mértékben és véglegesen történő elvesztéséhez vezet. E tekintetben nem szükséges, hogy az átruházásra az állam vagy valamely állami szerv javára kerüljön sor.[70]

112. A tulajdontól való megfosztás esetén a Charta 17. cikke (1) bekezdésének második mondata előírja, hogy annak közérdeket kell szolgálnia, és kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítás mellett kell történnie.[71] Ez attól függetlenül így van, hogy melyik szanálási eszközt alkalmazták. Az EJEB ítélkezési gyakorlata[72] szerint a piaci értéken történő kártalanítás általában méltányos összegű, bizonyos körülmények között azonban a piaci érték alatti kártalanítás is méltányos összegűnek tekinthető.[73]

[68] Lásd a C-934/19. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalap harmadik részét.

[69] Lásd a C-874/19. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalapot és a harmadik jogalap második részét.

[70] Lásd ebben az értelemben: 2019. május 21-i Bizottság kontra Magyarország (A mezőgazdasági földterületeken megszerzett haszonélvezeti jogok) ítélet (C-235/17, EU:C:2019:432, 81. és 84. pont).

[71] 2019. május 21-i Bizottság kontra Magyarország (A mezőgazdasági földterületeken megszerzett haszonélvezeti jogok) ítélet (C-235/17, EU:C:2019:432, 87. pont).

[72] Mivel a Charta 17. cikke megfelel az EJEE (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.) 1. kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének, az utóbbi rendelkezést a Charta 52. cikkének (3) bekezdése értelmében a védelem minimális szintjeként figyelembe kell venni; lásd: 2019. május 21-i Bizottság kontra Magyarország (A mezőgazdasági földterületeken megszerzett haszonélvezeti jogok) ítélet (C-235/17, EU:C:2019:432, 72. pont).

[73] Lásd e tekintetben: EJEB, 1999. március 25., Papachelas kontra Görögország ítélet (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, 48. §).

113. A csődhelyzetben lévő bank által kibocsátott részvényektől vagy tőkeinstrumentumoktól való megfosztás esetén azonban az ESZM-rendelet 20. cikkének (16) bekezdése alapján a 3. értékelés keretében meghatározott felszámolási értéknek megfelelő összegű kártérítést[74] méltányos összegűnek kell tekinteni. E kártérítésre főszabály szerint a fellebbezők is jogosultak az ESZM-rendelet 76. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján. Ez azonban a jelen esetben nullával egyenlő, mivel a rendes fizetésképtelenség keretében nem számíthattak volna kifizetésre.[75]

114. Ezzel szemben a felszámolási értéknél nagyobb összegű kártérítés akkor sem lenne szükséges, ha az érintett banknak a 2. értékelés keretében megállapított nettó eszközértéke a szanálás időpontjában pozitív lett volna. A reálgazdaságban működő vállalatoktól eltérően ugyanis a bankok működési életképessége tevékenységük sajátosságai miatt nem abban a pillanatban szűnik meg, amikor a fizetésképtelenség feltételei – azaz a túlzott eladósodottság vagy a fizetésképtelenség – bekövetkeznek.[76] Sokkal inkább már azon időponttól kezdve, amikor a piaci bizalom megszűnik, csak állami beavatkozással hárítható el az összeomlás.[77] Ennek megfelelően az ESZM-rendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében vett szanálási feltételek rendszerint már az érintett szervezet fizetésképtelenségének bekövetkezése előtt fennállnak,[78] minek körében az ESZT-nek tág mérlegelési jogkörrel kell rendelkeznie a szanálási feltételek fennállásának megállapítása során.[79]

115. Ez ugyanakkor azt jelenti, hogy attól az időponttól kezdve, amikor a szanálási feltételek fennállnak – tehát különösen, amikor a bank (valószínűleg) csődhelyzetbe kerül –, a felszámolás, illetve a rendes fizetésképtelenségi eljárás hipotetikus helyzetével való összehasonlítás – ahogyan azt a 3. értékelés keretében elvégezték – teljesen helyénvaló: hatósági beavatkozás nélkül ugyanis a fizetésképtelenség lenne az egyetlen lehetőség.

116. Ez még akkor is így van, ha az érintett hitelintézet viszonylag kedvező gazdasági helyzete miatt végső soron nem a szűkebb értelemben vett szanálásról, hanem hatósági szerkezetátalakításról döntenek.[80] Az számít ugyanis, hogy a csökkenő piaci bizalom és a csőd veszélye miatt az érintett hitelintézet és befektetői saját erejükből már nem tudnák elvégezni ezt a szerkezetátalakítást.

117. Ezért a fellebbezők állításával ellentétben a tőkeinstrumentumoknak az utólagos, végleges 2. értékelés feltételezései alapján a felszámolási értékhez képest adott esetben magasabb értéke nem tekinthető azok piaci értékének. A 2. értékelésre ugyanis a hatósági beavatkozásra figyelemmel kerül sor, nem pedig „piaci feltételek" mellett, vagyis hatósági beavatkozás nélkül.[81] Ezzel szemben a 3. értékelésre az ESZM-rendelet 20. cikke (18) bekezdésének b) pontja alapján azzal a feltételezéssel kerül sor, hogy a szanálási intézkedés végrehajtására nem került sor.

74 Lásd e tekintetben a jelen indítvány 58. pontját.

75 Lásd már a jelen indítvány 23. pontját.

76 Lásd: Belső Piaci Főigazgatóság, *working document*, „Discussion Paper on the Debt Write-Down Tool – Bail-in", 5. o.

77 Lásd már a jelen indítvány 66. és 67. pontját.

78 Freudenthaler/Lintner, *Conditions for Taking Resolution Action and the Adoption of a Resolution Scheme*, in: World Bank Group (szerk.), Bank Resolution and „Bail-in" in the EU: Selected Case Studies Pre and Post BRRD, Washington D. C. 2017., 106. o.; Grünewald, *Legal challenges of bail-in*, ESCB Legal Conference 2017., Frankfurt am Main 2018., 291. és 292. o.

79 Lásd e tekintetben már a jelen indítvány 99. és 100. pontját.

80 Ilyen lehetőséget biztosít az ESZM-rendelet 27. cikke (1) bekezdésének a) pontja és (2) bekezdése (a hitelezői feltőkésítési eszköz mint szerkezetátalakítási intézkedés). A csődhelyzetben lévő bank részvényesei és hitelezői nem várhatják el azonban a szanálási hatóságtól, hogy a javukra alakítsa át az intézmény szerkezetét, vagy hogy azt az eszközt válassza, amely valószínűleg a legkisebb veszteséget okozza számukra. Az ESZM-rendelet 18. cikkének (4) bekezdése szerint az ESZT-nek sokkal inkább a 14. cikkben szereplő szanálási célokhoz kell igazodnia. Lásd e tekintetben már a jelen indítvány 99. és 103. pontját.

81 Lásd a 2018/345 rendelet 10. cikkének (1)–(3) bekezdését.

118. A Bíróság ezért már elismerte, hogy valamely bank (valószínűsíthető) csődje esetén a bank részvényesei és hitelezői helyzetének egy hipotetikus felszámolási helyzetnek való megfeleltetése nem jelent indokolatlan beavatkozást e személyek tulajdonhoz való alapvető jogába.[82]

119. Következésképpen az ESZM-rendelet 20. cikke (11) és (12) bekezdésének a Törvényszék által a 3. értékelés alapján a „No creditor worse off" elv szerint fizethető kártérítés lehetőségére való hivatkozással elvégzett értelmezése nem sérti a Charta 17. cikkét. A tulajdonosi jogállástól való megfosztásért járó méltányos összegű kártérítés ugyanis az érintett tőkeinstrumentumok felszámolási értékének felel meg, amelynek összegét a 3. értékelés keretében az ESZM-rendelet 20. cikkének (16) bekezdése alapján állapítják meg. Ehhez nincs szükség tehát a 20. cikk (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelésre.

c) Utólagos, végleges értékelés az eltérő szanálási eszközökkel érintett részvényesekkel és hitelezőkkel való egyenlő bánásmód visszaállítása érdekében?

120. Az Algebris és az Anchorage ezenkívül azt állítja, hogy az ESZM-rendelet 20. cikke (11) és (12) bekezdésének ez az értelmezése ellentétes az egyenlő bánásmód elvével.[83]

121. E rendelkezés fellebbezők általi – már ismertetett – értelmezése szerint[84] a Törvényszék értelmezése ahhoz vezet, hogy az érintett részvényesek és hitelezők a (12) bekezdésben említett szanálási intézkedések – mégpedig a hitelezői feltőkésítés, az áthidaló intézmény létrehozása és az eszközelkülönítés – esetében végeredményben nagyobb kártérítést kapnának tulajdonuk elvesztéséért, és így jobb elbánásban részesülnének, mint a jelen ügyekben szereplőhöz hasonló esetben (leírás és átalakítás ezt követő vagyonértékesítéssel). A 3. értékelésen alapuló, a felszámolási értéknek megfelelő puszta kártérítés helyett ugyanis az érintett részvényesek és hitelezők a (12) bekezdés szerinti esetekben tőkeinstrumentumaiknak az utólagos, végleges értékelésből eredő magasabb értékét kapnák meg.

122. E tekintetben az Algebris és az Anchorage lényegében azt állítja, hogy nincs olyan lényeges különbség a tőkeinstrumentumoknak az ESZM-rendelet 21. cikke értelmében vett, a jelen esetben elvégzett leírása és átalakítása, valamint a 20. cikk (12) bekezdésének a) pontjában említett, a 27. cikk értelmében vett hitelezői feltőkésítési eszköz között, amely indokolhatná, hogy a részvények vagy követelések visszaírását csak az utóbbi alkalmazása esetén vegyék figyelembe.

123. A fenti érveket mindazonáltal nem lehet elfogadni.

124. Az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) és (12) bekezdése ugyanis egyáltalán nem ír elő kártérítést a Charta 17. cikke (1) bekezdésének második mondata értelmében vett tulajdontól való megfosztás esetére, hanem a korrekció lehetőségéről rendelkezik a tulajdonosi jogállás tartalmának megváltozása esetén. Erre a korrekcióra – konkrétan a részvények vagy követelések visszaírására vagy az eszközök vagy jogok másik szervezetre történő átruházásáért kifizetett ellentételezés növelésére – azonban egyszerűen nincs lehetőség a tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása, majd az ezt követő vagyonértékesítés esetén. Ez ugyanis a tulajdontól való

[82] Lásd ebben az értelemben: 2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet (C-526/14, EU:C:2016:570, 78. és 79. pont); 2016. szeptember 20-i Ledra Advertising és társai kontra Bizottság és EKB ítélet (C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 73. és 74. pont).

[83] A C-934/19. P. sz. ügyben előterjesztett második jogalap.

[84] Lásd e tekintetben a jelen indítvány 107. pontját.

megfosztással jár.[85] A jelen eset tehát egyik szempontból sem minősül a 20. cikk (11) és (12) bekezdésében említett esetekkel (hitelezői feltőkésítés, áthidaló intézmény létrehozása, eszközelkülönítés) összehasonlítható helyzetnek.

125. Szemléltetésképpen: Az utóbbi esetekben az említett eszközök alkalmazása következtében a részvényesek és hitelezők bizonyos körülmények között egy másik szervezetben, például egy újonnan létrehozott áthidaló intézményben rendelkeznek részesedéssel. Ennek alternatívájaként előfordulhat, hogy a szanálási intézkedés miatt csökken részesedéseik értéke, például mert a hitelezői feltőkésítés keretében leírták azokat, vagy mert minden jól teljesítő eszközt elkülönítettek vagy egy áthidaló intézményre ruháztak át, miközben részesedéseik vagy követeléseik a csődhelyzetben lévő bank vagyonában maradnak. Az is elképzelhető, hogy mindkét hatás bekövetkezik. Kezdetben azonban nem fosztják meg őket teljes mértékben és véglegesen tulajdonosi jogállásuktól.

126. Következésképpen a tulajdonosi jogállás értékállósága ezekben az esetekben még korrigálható egy utólagos, végleges értékeléssel, és bizonyos körülmények között a korrekció arányossági okokból akár szükséges is lehet.[86]

127. Ezzel szemben először is az összes részvény és releváns tőkeinstrumentum teljes leírása és átalakítása, majd az újonnan létrehozott részvények harmadik félre történő átruházása (tehát a jelen esetben a vagyonértékesítés) esetén egyszerűen lehetetlen a korábban leírt és átalakított tőkeinstrumentumokat újból felértékelni. E művelet eredményeként ugyanis már nem léteznek ezek az instrumentumok, illetve az azokat kibocsátó szervezet. Következésképpen a Törvényszék helyesen indult ki abból ebben az összefüggésben, hogy a fellebbezők már nem a Banco Popular releváns tőkeinstrumentumainak részvényesei, illetve tulajdonosai.[87]

128. Nem fogadható el tehát az Algebris és az Anchorage azon érve, hogy az ESZM-rendelet 21. cikke értelmében vett tőkeinstrumentumok leírása és átalakítása esetén a részvényeseket és hitelezőket a 20. cikk (12) bekezdésének a) pontjára tekintettel kötelezően ugyanúgy kell kezelni, mint a hitelezői feltőkésítés esetén. Igaz ugyan, hogy a leírási és átalakítási hatáskörök gyakorlása nagymértékben megfelel a hitelezői feltőkésítési eszköz alkalmazásának. Ezek a hatáskörök azonban a jelen esetben nem vizsgálhatók a vagyonértékesítési eszköz alkalmazásától függetlenül.[88]

129. Másodszor, egy magánszemély harmadik fél részére történő vagyonértékesítés esetén – egy áthidaló intézmény vagy egy vagyonkezelő szervezet hatósági létrehozásától eltérően – az ellentételezés sem növelhető utólag. Ezt ugyanis csak a korábban rögzített szerződési feltételekbe való állami beavatkozással lehetne megtenni.[89] Az ESZT ilyen hatásköre azonban komolyan veszélyeztethetné a vagyonértékesítési eszköz hatékonyságát és ezáltal a szanálási célokat. Ennek az eszköznek ugyanis az a nagy előnye, hogy a kockázatok rendkívül alacsonyak maradnak az állam számára, mivel a kritikus funkciók folytonosságának biztosítását és az eszközök védelmét alapvetően a magánszemély vevő vállalja át. Ha azonban egy magánszemély vevőnek azzal kellene számolnia, hogy utólag nagyobb összegű ellentételezés kifizetésére kötelezhetik, akkor a

[85] Lásd a jelen indítvány 111. pontját.

[86] Lásd ebben az értelemben a hitelezői feltőkésítéssel kapcsolatban: 2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet (C-526/14, EU:C:2016:570, 102. pont).

[87] Lásd a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 52. pontját és a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 54. pontját.

[88] 2021. március 4-i Liaño Reig kontra ESZT ítélet (C-947/19 P, EU:C:2021:172, 70. pont).

[89] Lásd e tekintetben még: 2021. március 4-i Liaño Reig kontra ESZT ítélet (C-947/19 P, EU:C:2021:172, 74. pont).

csődhelyzetben lévő bank átvételére vonatkozó, vállalkozói szempontból már egyébként is kockázatos döntés hatásai teljesen átláthatatlanná válnának. Valószínű, hogy ilyen körülmények között aligha lehetne több érdeklődőt találni egy szanálás alatt álló szervezet átvételére.

130. A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a részvényeseknek és hitelezőknek az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) és (12) bekezdésében említett esetekben fennálló helyzete nem hasonlítható össze az érintett részvényesek és hitelezők vagyonértékesítés esetén fennálló helyzetével.

131. Kizárólag a teljesség kedvéért emlékeztetni kell arra, hogy az utólagos, végleges értékelés elvégzése vagy annak elmaradása semmiképpen sem kérdőjelezheti meg a hitelezői feltőkésítés, az áthidaló intézmény létrehozása vagy az eszközelkülönítés helyett a vagyonértékesítés melletti döntést.[90] Hasonlóképpen, aligha fűződik jog azon szanálási eszköz alkalmazásához, amelytől a részvényesek és hitelezők a legkisebb pénzügyi veszteséget várhatják; inkább az a meghatározó, hogy mely szanálási eszköz valósítja meg a lehető legjobban az ESZM-rendelet 14. cikke szerinti szanálási célokat.[91]

132. Ha e közérdek megvalósításához a tőkeinstrumentumokon fennálló tulajdontól való megfosztásra van szükség, akkor azt csupán kellő időben fizetett méltányos összegű kártalanítással kell kompenzálni,[92] amit azonban – amint azt már a Törvényszék[93] és a jelen indítvány[94] is részletesen kifejtette – nem az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos, végleges értékelés, hanem a 20. cikk (16) bekezdése szerinti 3. értékelés biztosít.

133. Következésképpen a Törvényszék e tekintetben sem alkalmazta tévesen a jogot.

C. Következtetés

134. Következésképpen a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a jelen ügy körülményei között az utólagos, végleges értékelés elvégzése semmilyen hatással nem lehet a fellebbezők jogi helyzetére: nem vezethet részvényeik, illetve követeléseik visszaírásához vagy bármilyen más ellentételezés vagy kártérítés kifizetéséhez. Ugyancsak nem szolgálhat a fellebbezők számára bizonyítékul a szanálási határozattal szemben indított kereset keretében.

135. Ez a következtetés végezetül lehetővé teszi a fellebbezők azon érveinek elutasítását is, amelyek lényegében az ESZT-nek az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése értelmében vett utólagos értékelés elvégzésére vonatkozó formális vagy objektív kötelezettségén alapulnak.

136. Így a C-934/19. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalapjuk első részében az Algebris és az Anchorage azt állítja, hogy a 20. cikk (11) bekezdésének első albekezdése szerinti utólagos értékelés elvégzésére vonatkozó kötelezettség feltétlen, és különösen nem függ attól, hogy képes-e teljesíteni a második albekezdésben említett célok valamelyikét.

[90] Lásd e tekintetben már a jelen indítvány 99–103. pontját.

[91] Lásd e tekintetben már a jelen indítvány 99. pontját és 80. lábjegyzetét.

[92] Lásd a jelen indítvány 112. pontját.

[93] Lásd a T-599/18. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 54. és azt követő pontjait, valamint a T-2/19. sz. ügyben hozott megtámadott végzés 57. és azt követő pontjait.

[94] Lásd különösen a 113. és azt követő pontokat.

137. Ugyanebbe az irányba mutat az Aeris C-874/19. P. sz. ügyben előterjesztett első jogalapjának első és negyedik része, amelyek szerint az Aeris keresetének elfogadhatósága szempontjából kizárólag az bír jelentőséggel, hogy az utólagos, végleges értékelés mellőzésére vonatkozó határozat kötelező joghatásokat vált ki, és a szanálási határozat elleni – az ESZM-rendelet 20. cikkének (15) bekezdése szerinti – kereset keretében már nem támadható meg. A kereset Törvényszék általi elutasítása ezért sérti az Aeris hatékony jogvédelemhez való jogát.

138. Ezzel összefüggésben azonban emlékeztetni kell arra, hogy egy természetes vagy jogi személy megsemmisítés iránti keresetének elfogadhatóságához nem elegendő, hogy a megtámadott határozat kötelező joghatásokat vált ki. A kötelező joghatások kiváltására irányuló jogi aktusnak ezen túlmenően a felperes érdekeit is érinteni kell, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét. [95]

139. Másként fogalmazva, az EUMSZ 263. cikk által nem privilegizált felpereseknek nincs lehetőségük arra, hogy az uniós jogi aktusok elvont jogszerűségi felülvizsgálatát kérjék. Ez nem ellentétes a Charta 47. cikkével sem, mivel e rendelkezés csak az adott személynek *az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait* megsértő intézkedéssel szembeni hatékony jogorvoslathoz való jogot írja elő.

140. Következésképpen az ESZT-nek az ESZM-rendelet 20. cikkének (11) bekezdése szerinti utólagos, végleges értékelés elvégzésére vonatkozó formális vagy objektív kötelezettségének esetleges fennállása semmiképpen nem változtathat azon, hogy a Törvényszék előtti keresetek elfogadhatósága a fellebbezők közvetlen érintettségét feltételezi. A fenti megfontolásokra tekintettel azonban nem ez a helyzet, és a Törvényszék ezért helyesen döntött úgy, hogy a kereseteket mint elfogadhatatlanokat elutasítja.

141. A fellebbezések tehát megalapozatlanok.

VII. A költségekről

142. A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ennek során a 184. cikknek a 138. cikk (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

143. A fellebbezőket, mivel a fenti kifejtettek alapján pervesztesek lettek, az ESZT kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeik, valamint az ESZT részéről felmerült költségek viselésére.

VIII. Végkövetkeztetés

144. Következésképpen azt javaslom, hogy a Bíróság az alábbiak szerint döntsön:

1. A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2019. október 10-i Aeris Invest kontra ESZT végzésével (T-599/18, EU:T:2019:740) és 2019. október 10-i Algebris (UK) és Anchorage Capital Group kontra ESZT végzésével (T-2/19, EU:T:2019:741) szemben benyújtott fellebbezéseket elutasítja.

[95] Lásd: 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet (C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 36. és 37. pont).

2. A Bíróság a C-874/19. P. sz. ügyben az Aeris Invest Sàrl-t, a C-934/19. P. sz. ügyben pedig az Algebris (UK) Ltd-t és az Anchorage Capital Group LLC-t kötelezi a költségek viselésére.